

[Boligministeren.]

keligt til, at man kan imødekomme alle de andragender, der er inde. Der er en overordentlig stærk interesse for plejehjemsbyggeri. Jeg formoder, at det spørgsmål, hr. Helge Nielsen rejste, kan vi drøfte ved senere lejlighed. Jeg vil i hvert fald gerne være med til at undersøge problemet.

Men som sagt, 1.000 lejligheder i det nye byggeri og en fjerdedel måske af 6.000 boliger plus en væsentlig del af det plejehjemsbyggeri, som vil blive opført, bringer os dog alligevel et sted op imod tallene. Dertil kommer, at det også må formodes, at der vil blive opført boliger i saneringskvartererne dér, hvor grundene er ryddet, og jeg er indstillet på, at her må der naturligvis på forskellig måde tages hensyn til de mennesker, som hidtil har boet i områderne.

Jeg skal ikke komme ind på en drøftelse af byggeriets stilling i al almindelighed, blot fremhæve den ene ting, at nedgangen i antallet af påbegyndelser begyndte før den 2. februar i år, da regeringsskiftet fandt sted. Regeringen har på forskellig måde bestræbt sig på at lette vilkårene for byggeriet. Bl. a. er det jo et resultat af den økonomiske politik, at kreditrationeringen er ophævet, lige så vel som man har sikret det sociale byggeri finansieringsgrundlag for hele den kvota, der er aftalt. Vi må nu vente og se, hvilken indflydelse disse resultater får på byggeaktiviteten, men jeg vil tro, at stillingen nu er den, at nedgangen er standset, og jeg håber på, at en stigning vil indtræffe. Jeg er helt enig i, at en stigning i antallet af påbegyndelser er nødvendig.

Hr. Knud Østergaard var inde på spørgsmålet om et oplysningsarbejde, jeg forstod med hensyn til genhusningen. Jeg mener, at det erstatningsboligudvalg, som skal ned sættes efter de tanker, der er fastlagt i lovforslaget, må have pligt til at løse en sådan opgave.

Både hr. Knud Østergaard og fru Else-Merete Ross spurgte, om det ikke ville være hensigtsmæssigt allerede nu at ophæve saneringsnævnet. Må jeg dertil sige, at et

rådgivende organ under alle omstændigheder vil være nødvendigt for boligministeriet, men vi kan jo drøfte, om en anden og mere hensigtsmæssig form er praktikabel. Nu bliver der også en overgangsperiode; vi skal jo behandle de nuværende sager i henhold til den gældende lovs bestemmelser.

Til hr. Ib Thyregod vil jeg gerne sige, at vi har alle med interesse gennem årene fulgt den saglige måde, hvorpå han har belyst saneringsproblemerne, både deres juridiske og deres sociale aspekter, bl. a. gennem mange artikler i aviserne. Hr. Ib Thyregod var inde på den tanke, at man skulle pålægge kommunerne saneringspligt. Det er vi altså meget tilbage for. Man kan stille det spørgsmål: hvad skulle man gøre, hvis kommunerne ikke opfyldte pligten? Det er jo svært at straffe en kommune i så henseende. Vi håber, at lovforslaget her er en inspiration for kommunerne. Men jeg vil dog gerne pege på, at saneringsselskaber efter lovforslaget kan tage selvstændigt initiativ. De kan forelægge deres planer for kommunerne, og hvis kommunerne ikke vil realisere disse planer, kan saneringsselskaberne sende dem til boligministeriet, der i så fald kan pålægge kommunerne at dække den del af saneringstab, som ellers skulle have været dækket. Heri ligger en form for pligt for kommunerne. Jeg håber dog ikke, det bliver nødvendigt med konflikter mellem saneringsselskaberne og kommunerne på disse områder.

Også hr. Arne Larsen vil jeg takke for hans bemærkninger. Hr. Arne Larsen var inde på spørgsmålet om proceduren, som han fandt for langsom. Jeg er villig til over for udvalget at redegøre ganske nøje for, hvordan proceduren er under den nuværende ordning, og hvordan den vil blive, hvis lovforslaget gennemføres. Forskellige af de spørgsmål, hr. Arne Larsen har rejst, har jeg svaret på, bl. a. spørgsmålet om, hvorvidt ejerlavssanering helt burde afskaffes.

Hr. Arne Larsen sagde, at det havde været en hæmsko for saneringen, at der ikke havde været de fornødne midler. Det kan